

ПРОЛОГ

Мене підстрелили.

І, як виявилось, вогнепальне поранення ще болісніше, ніж я собі уявляв.

Шкіра холодна і липка, я докладаю неймовірних зусиль, щоб дихати. У правій руці реве біль, і мені важко зосередитися. Я змушую себе заплющити очі, зціпити зуби і сконцентруватися.

Хаос нестерпний.

Кілька людей кричать, багато з них торкаються мене, і я хочу, щоб їм відтяли руки медичною пилкою. Вони продовжують кричати «Пане!», ніби все ще чекають на мої накази, ніби не мають жодного уявлення, що робити без моїх вказівок. Усвідомлення цього виснажує мене.

— Пане, ви мене чуєте?

Ще один крик. Але цього разу голос не викликає у мене огиди.

— Пане, прошу, відповідайте, ви мене чуєте?

— Мене підстрелили, Делайло, — встигаю вимовити я. Розплющую очі. Дивлюся в його водянисті очі. — Я не оглух.

Раптом шум зникає. Солдати замовкають.

Делайло дивиться на мене. Непокоїться.

Я зітхаю.

— Відвези мене назад, — кажу йому, злегка зрушуючись. Світ водночас хилиться і вирівнюється. — Попередь медиків, хай підготують ліжко до нашого приїзду.

Тим часом підніми мою руку і продовжуй тиснути на рану. Куля щось зламала або роздробила, мені потрібна операція.

Делайло мовчить трохи довше, ніж потрібно.

— Радий бачити, що з вами все гаразд, пане, — його голос нервовий, тремтливий. — Радий бачити, що з вами все гаразд.

— Це був наказ, лейтенанте.

— Так точно, — швидко каже він, схиливши голову. — Звісно, пане. Що мені наказати солдатам?

— Знайдіть її, — кажу я Делайло. Мені стає все важче говорити. Роблю маленький вдих і проводжу тремтливою рукою по чолю. Надмірне потовиділення — тривожний симптом.

— Так, пане.

Він робить рух, щоб допомогти мені підвестися, але я хапаю його за руку.

— І ще одне.

— Пане?

— Кент, — промовляю я уривчасто. — Переконайся, що вони збережуть йому життя для мене.

Делайло дивиться вгору, його очі широко розплющені.

— Рядовий Адам Кент, пане?

— Так. — Я перехоплюю його погляд. — Я хочу розібратися з ним сам.

ОДИН

Делайло стоїть у ногах мого ліжка з блокнотом у руці.

Це вже другий візит за сьогоднішній ранок. Першими завітали лікарі, які підтвердили, що операція пройшла успішно. Сказали, що якщо я залишатимусь у ліжку цього тижня, нові ліки прискорять процес мого одужання. Вони також повідомили, що незабаром я зможу повернутися до повсякденних справ, але перев'яз мені доведеться носити щонайменше місяць.

Я відповів їм, що це цікава теорія.

— Мої штани, Делайло.

Я сиджу, намагаючись подолати нудоту, яку викликають ці нові ліки.

Права рука тепер фактично безпорадна. Підводжу очі. Делайло дивиться на мене незворушно, його кадик ходить ходором.

Я стримую зітхання.

— Що таке? — питаю, лівою рукою спираючись об матрац і змушуючи себе випростатися. Це забирає всі залишки моєї енергії, і я хапаюся за край ліжка. Відмахуюся від спроб Делайло допомогти; заплюшую очі від болю й запаморочення.

— Розкажи мені, що сталося, — кажу йому. — Немає сенсу відтягувати погані новини.

Його голос двічі зривається, коли він каже:

— Рядовий Адам Кент утік, пане.

В очах спалахує яскраве запаморочливе біле світло.

Зробивши глибокий вдих, намагаюся провести здоровою рукою по волоссю. Воно густе, сухе і заляпане брудом, змішаним з моєю власною кров'ю. Мене охоплює спокуса вдарити по стіні кулаком здорової руки.

Натомість роблю паузу, щоб зібратися з думками.

Раптом я надто гостро усвідомлюю все, що витає в повітрі: запахи, ледь чутні звуки та кроки за дверима. Ненавиджу ці грубі бавовняні штани, в які мене вдягнули. Ненавиджу, що на мені немає шкарпеток. Я хочу в душ. Хочу переодягнутися.

Я хочу всадити кулю в спину Адаму Кенту.

— Зачіпки, — вимагаю я. Іду до ванної кімнати і здригаюся від холодного повітря, що робить боляче шкірі; я все ще без сорочки. Намагаюся зберегти спокій. — Скажи, що ти не приніс мені цю інформацію без зачіпок.

Мій розум — це сховище ретельно організованих людських емоцій. Я майже бачу, як працює мозок, як він відкладає думки та образи в довгу шухляду. Я замикаю те, що мені не потрібно, й зосереджуюсь лише на тому, що необхідно зробити: на основних компонентах виживання і на безлічі речей, з якими маю впоратися протягом дня.

— Звісно, — каже Делайло. Страх у його голосі трохи жалить мене; я ігнорую це. — Так, пане, — продовжує він, — ми думаємо, що знаємо, куди він міг би піти, і в нас є підстави вважати, що рядовий Кент і дівчина — ну, і з огляду на те, що рядовий Кішімото також втік, — в нас є підстави вважати, що вони всі разом, пане.

Шухляди в моїй голові дзвенять, ніби ось-ось розлетяться. Спогади. Теорії. Шепіт і відчуття.

Я скидаю їх усі зі скелі.

— Звісно, що так, — киваю головою. Шкодную про це. Заплющую очі від раптової слабкості. — Не повідомляй мені інформацію, яку я вже сам вивів, — вдається сказати. — Мені потрібно щось конкретне. Дай мені чітку зачіпку, лейтенанте, або залиш мене, доки не знайдеш її.

— Машина, — швидко каже він. — Було повідомлено про викрадення автомобіля, пане, і нам вдалося відстежити його до невстановленого місця, але потім він зник з радарів. Ніби його взагалі не існує, пане.

Піднімаю голову. Зосереджую на ньому всю свою увагу.

— Ми простежили його сліди на радарі, — продовжує Делайло спокійнішим голосом, — і вони привели нас до безлюдної ділянки, безплідної землі. Але ми обшукали місцевість і нічого не знайшли.

— Хоча б щось.

Я тру потилицю, борючись зі слабкістю, яку відчуваю глибоко в кістках.

— Зустрінемося в кімнаті «Л» за годину.

— Але, пане, — каже він, не відводячи очей від моєї руки, — вам знадобиться допомога, є процедура, вам знадобиться помічник по догляду за хворими...

— Ти вільний.

Він вагається.

Потім:

— Так, пане.

ДВА

Мені вдалося скупатися, не знепритомнівши.

Це радше було обтирання губкою, але все ж таки я почувуюся краще.

У мене вкрай низький поріг сприйняття неприємностей, це дратує. Я регулярно ходжу в душ. Їм шість разів на день невеликими порціями. Щодня присвячую дві години тренуванням та фізичним вправам. І ненавиджу ходити босоніж.

Зараз я стою у своїй гардеробній голий, голодний, втомлений, босоніж. Це зовсім не ідеально.

Мою шафу розділено на різні секції: сорочки, краватки, штани, піджаки і черевики; шкарпетки, рукавички, шарфи та пальта. Все розкладено за кольорами, потім відтінками кожного кольору. Кожен предмет одягу ретельно дібраний і пошитий на замовлення, щоб точно відповідати розмірам мого тіла. Я не відчуваю себе собою, поки не одягнуся повністю; це частина того, хто я є і як я починаю свій день.

А зараз я й гадки не маю, як мені самому одягнутися.

Рука тремтить, коли я тягнуся до маленької блакитної пляшечки, яку мені дали сьогодні вранці. Кладу дві квадратні таблетки на язик і даю їм розчинитися. Я не знаю, як вони діють; розумію тільки, що ліки допомагають відновити втрачену кров. Тож притуляюся до стіни, поки голова не проясниться і не стоятиму твердо на ногах.

Це така буденна справа. Я не передбачав, що це буде перешкодою.

Спочатку вдягаю шкарпетки — проста радість, що потребує більших зусиль, ніж застрелити людину. Мимохідь думаю, що медики, напевно, зробили з моїм одягом. *Одяг*, кажу собі, *тільки одяг*; з того дня я зосереджуюся тільки на одязі. Нічого іншого. Жодних інших деталей.

Чоботи. Шкарпетки. Штани. Светр. Моя військова куртка з багатьма гудзиками.

Безліч гудзиків, які вона відірвала.

Це невелике нагадування, але його достатньо, щоб пронизати мене болем.

Я намагаюся боротися, але біль не відступає, і що більше я намагаюся ігнорувати спогад, то більше він розростається, перетворюється на монстра, якого більше не можна стримати. Я навіть не усвідомлюю, що притиснувся до стіни, доки не відчуваю, як холод пробирається по шкірі. Занадто важко дихаю і заплющую очі від раптової хвилі спустошення.

Я знав, що Джульєтта була налякана, навіть нажахана, але ніколи не думав, що ці почуття спрямовані на мене. Я бачив, як вона еволюціонувала, коли ми проводили час разом; здавалося, щотижня їй ставало комфортніше. Радісніше. Спокійніше. Я дозволив собі повірити, що вона бачить спільне майбутнє, що вона хоче бути зі мною, але просто вважає це неможливим.

Я ніколи не підозрював, що її новознайдене щастя спричинено Кентом.

Проводжу здоровою рукою по обличчю, закриваю рота.